

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrť leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrť leta 1 gl.: ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 4. mal. travna. 1884.

List 14.

Govor pri pokopavanji r. č. g. župnika Jurija Krašovica.

Blagor mertvim, ki v Gospodu umro,
od zdaj, pravi sv. Duh, naj se odpo-
čijejo od svojega truda; ker njih dela
gredo za njimi. Skriv. raz. p. 14, v. 13.

Danes obhaja sv. katoliška cerkev velik praznik učlovečenja Sinu Božjega in oznanjenja Devici Materi Mariji. Sv. Cerkev se veseli tega praznika in vsak goreč kristjan je danes neskončno hvaležen Bogu Očetu, da se je usmilil revnega Adamovega rodú ter poslal svojega edinorojenega Sina ubogemu svetu; Bogu Sinu, da se je iz ljubezni do zgubljenega sina včlovečil, nam v vsem po človeški natori enak postal, razun greha; sv. Duhu, da je naše odrešenje doveršil; Mariji, prečisti Devici, da je privolila v angelove besede. Da bi res Cerkev, nevesta Kristusova, naj večo hvaležnost izkazovala, vabi svoje otroke zjutraj, opoldan in zvečer k goreči molitvi, k Ave Mariji, k angelskemu čenju. Danes se je namreč spolnilo, kar je veliki prerok Izaija sedem sto let pred Kristusom prerokoval: „Glejte, devica bo spočela in rodila Sinu, in njegovo ime bo Ema-nuvel“ (Bog z nami).

Angelj Gabriel namreč je prišel v mesto Nazaret k Devici Mariji, zaročeni sv. Jožefu ter jo je pozdravil: Češena, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami. Glej; spočela bodeš in rodila Sinu, in ime Jezus mu daj. Ta bo velik in Sin Najvikšega imenovan; in dal mu bo Gospod Bog sedež Davida, njegovega očeta, in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj, in njegovemu kraljestvu ne bo konca. Marija pa je rekla: „Glej, dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi.“ Sv. Cerkev toraj, kakor sem rekel, veliko veselje obhaja, ker danes je spomin začetka našega odrešenja. Katoliška Cerkev se veseli, cerkev sv. Martina pa žaluje. Katoliška Cerkev se oblači danes v veselo obleko bele barve, Šmartenska pa se zavija, kakor žalujoča vdova v tužno, žalostno obleko černe barve. Lansko leto je bil današnji dan kralj vseh praznikov, Velika noč; danes pa je v cerkvi sv. Martina naj večja žalost! Mislim, da o Šmarnu v postu še nikdar ni bila taka tuga v tej lepi cerkvi, kakor danes. In kaj je vzrok? Le pogledjte, dragi mi farmani, ljubi poslušavci Kristusovi, tje na središče te lepe cerkve, — tam lež v

temni ječi, v majhni hišici, v črni rakvi, Vaš ljubi, dragi, nepozabljivi g. fajmošter. Vaš preskerbni dušni pastir, Vaš pobožni duhovni oče! Pred 20 leti veliki Šmaren so Vam pervikrat s tega sv. kraja božjo besedo oznanovali ter rekli: „Tukaj pri Vas, na tem mirodvoru, mislim, bom najdel svoj večni mir in pokoj“ — in danes se bodo njihove besede vresničile. Danes so zadnjikrat tu — mertvi — med Vami, danes tu slova od vas, od nas jemljejo — da se zopet unkraj groba vidimo! Lansko leto v tem času je bil vesel sprevod okoli cerkve, pela se je prevesela pesem, ki se v postu ne smé izgovarjati; danes ste pa pred farovžem sicer krasno, a pretužno pesem čuli:

„Blagor mu, ki se spočije,
V črni persti mirno spi;
Lepše solnce njemu sije,
Lepši zarja rumeni.“

Preden se popolnoma od njih ločimo, od njih slovo vzamemo, dovolite mi, da še nekoliko pogledamo v njih trudapolno življenje, v njih zgodovino, da se mi vsi učimo po njih zgledu prav živeti in srečno umreti. Preden začnem, zdihnimo vsi za blagor duše k Gospodu vseh mertvih: „Iz Globočine vpijem k Tebi, o Gospod, Gospod, usliši moj glas! Naj tvoja ušesa poslušajo glas moje prošnje. Če boš odgovor tirjal, o Gospod, kdo bo obstal. Ali pri tebi je usmiljenje in obilno odrešenje.“

Rodili so se Vaš ranjki g. fajmošter 12. aprila l. 1811. na Blokah. Stariši so bili prav keršanski. Bilo je 9 otrok. Ko so dorasli do dečka, je bilo njihovo največe veselje pri sv. maši streči. Kako so se morali lepo pri altarji obnašati, se vidi že iz tega, ker so njih fajmošter Jakob Okoren jih nagovarjali za šolo in za sveti duhovski stan. S kakim neizrečenim veseljem n. pr. so enkrat domu k materi na njivo pritekli kazat, kar so dobili od g. fajmoštra. Dvajsetico namreč, v svilnatem traku zašito!

O ljubi otroci, kolikokrat so vas takrat tako pridni deček, pozneje kot vaš duhovni pastir in duhovni oče s tega kraja prelepo učili, kako se morate lepo v cerkvi obnašati. O vtisnite si vse besede ranjkega globoko v serce! Nebeški prijatelj otrok vabi nedolžne otročiče k sebi rekoč: Pustite male k meni, ker njih angelji gledajo vedno obličje mojega Očeta, ki je v nebesih. O keršanska mladina, vaš mertvi dušni pastir bi vam

za slovo še tako radi na serce govorili, pa ne morejo; naj vas jaz, njih duhovni tovariš in prijatelj, mesto njih opominjam: Keršanski mladenči in dekleta bodite podobni mladenču Jezusu, ki je rasel v modrosti pri Bogu in pri ljudeh, in je bil svojim starišem pokoren!

Pridno so se ranjki g. fajmošter učili v šolah in velikokrat so pravili, kako terdo se jim je na stanovanjih v Ljubljani godilo; ali glejte, neumorna pridnost vse težave premaga. Izdelajo latinske in modroslovske šole in se v bogoslovji tako pridno učé, tako izgledno obnašajo, da so bili že v tretjem letu posvečeni l. 1835, in l. 1836 so šole dokončali. Kako silno so bili veseli, ko so prvo službo (tukaj v bližnjem mestu) v Kranju dobili za kateheta in vodja ljudskih šol, potem pa tudi za kaplana. (Pred njimi pa so bili g. Blaž Vombergar, ki so v svojega godu dan letos ležali na mertvaškem odru na Premškovem, in to pred kratkim). Prišli so bili ravno po tistem strašnem času, ko je grozovita kolera todi klala in jih je v Kranju v enem tednu 17 umerlo, ko so duhovni iz Šenčurja in Cerkelj hodili v Kranj službo božjo opravljati. Tako sta šla dva šolska ravnatelja tako hitro drug za drugim. Vombergar so šli poprej iz Kranja in zdaj malo pred g. Krašovicem v večnost. V Kranju so bili ranjki čez 9 let. (4 leta so bili pri šoli, potem pa mestni kaplan). Bili so goreč govornik, pridigar, vnet spovednik, in ljubljeneec slavnega dekana Sluga, ki so jim še iz svojega nekoliko pridžali, da so ložej izhajali. Ko so pa slovo jemali, bil je taki jok, da še nobeden poprej takega slišal ni. Po opominu do keršanskih mater in deklet nadaljuje pridigar: Iz Kranja so prišli za kaplana v Žužemberk, in so tam v veliki gorečnosti več let v vsem nadomestovali bolehnega g. fajmoštra Okorna, ravno tistega, ki so v Blokah dečka Jurja in njih stariše nagovarjali za šolo, in zdaj pa so bili nekdanji njih ministrant pravi duhovni pomočnik v vseh rečeh. Zato so jim rekli ranjki škof Anton Alojzij Volf: „Prav previdnost Božja jih je v Žužemberk pripeljala da svojemu nekdanjemu dobrotniku zdaj pomagajo. Kako so bili tudi tam doli priljubljeni, kaže že to, da so jih pri njih slovesu celo uro daleč spremili. Ostali so tam v službi 7 let. Potem so pa fajmošter postali pri sv. Križi na Dolenjskem blizu Kostajnovice. Tu so se pokorili celih 10 let. Zdaj pa jih je ljubi Bog rešil in jih poslal ovčice past v lepo šmarsko farno, simkaj, kamor so prišli veliki Šmaren pred 20 leti. Kako goreči so bili tudi tukaj pri vas na leci, v spovednici, koliko so z vašo pripomočjo storili za olepšavo lepe vaše cerkve, in zale zvonove, koliko so revežem pomagali, to vse je pa bolj znano vam, dragi farmani, kakor meni. Poglejmo nekoliko njih lepe izgledne čednosti. Kako radi so molili, tega ste se pač gotovo velikrat prepričali, pa tudi sicer je znano. Eden duhovnih tovarišev, prišedši iz Šmartna od r. g. fajm., mi je v Ljubljani pravil, da so ga koj vprašali; če je brevir opravil, in če ga ni, da ga bota skupaj molila. O predragi, molite tudi vi radi! Kdor zna prav moliti, zna tudi prav živeti. Zato je res, kar pravi sv. Terezija: Kdor bo molil, bo zveličan.

Dobri otroci nikoli ne pozabijo v molitvah svojih starišev, svojega ljubelega očeta! Ali bote mar vi, dobri otroci sv. Martina, v molitvah pozabili svojega duhovnega očeta? Kaj ne, da ne? (Koniec prih.)

Bogomorna sednica.

(Po E. L. — P. Hrisogon, M.)

Izmed vseh duhovskih in svetnih zbirališč, o katerih nam poroča zgodovina, ne enega ni, ktero bi bilo tako pretužno in prežalostno, kakor ono, ki se je zbralo na večer 17. in zjutraj 18. marca l. 782 po zidanji Rima pod Kajfovimi pontifikatom v Judeji. To sodišče namreč

je sodilo in obsodilo prečeščenega Odrešenika sveta. Iz gerščine vzeto ime „synedrion“ pomeni oblastno zbirališče. Ta sodnica ali seja ima dve znamenji: odlikuje se po brezbožnosti in zlobnosti sodečih, in naravno po krivičnih v nebo vpijočih dejanjih. V pravdi, ki jo je reševalo to sodišče, sinedrion, bo gledati na to, kakošni so bili sodniki in kakošne tožbe.

Kdaj da je sinedrion stopil prvič v delavnost, se ne more dokazati. Ničesar ni slišati o njem do l. 170 pred Kristusom. Toliko se vé za gotovo, da je deloval že ob časih Makabejcev. Ta zbornica je imela tri razrede: duhovnov (judovskih), pismarjev, starešin; delala je o Kristusovem času, ter štela skupaj 61 udov. Vsaki razred je imel navadno 23 udov, kar daje z štetim predsednikom (rasi) in drugomestnikom (ab-ethdin) zgoraj povedano število udov. Pravimo navadno, ker pod Kajfovimi velikim duhovstvom to razrejenje ni bilo enakomerno; tudi on si je izbral take zborničarje, ki so bili za njegovo stran (dicto obedientes), nasprotne pa odstranjal. Predsednik je imel biti vselej najučenejši, najspretnejši, najtreznejši. Ko je pa Judeja postala rimljanska pokrajina, ko je bilo veliko duhovstvo podkupljivo in mnogotero poželjena čast, se sinedrijsko načelnštvo ni ponašalo vselej z neodvisno in pravično glavo: godilo se je celo, da je bilo predsedstvo in veliko duhovstvo združeno v eni osebi. Dokler je bil hebrejski narod neodvisen, dokler je imel smertne sodbe (jus gladii), mogel je edino le sinedrion obsodbe sklepati o življenju in smrti; obsodbe te pa so bile veljavne in pravomočne, ako so bile izrečene po načinih, v postavi zapovedanih, in pa na dvoru templja jeruzalemskega, ki so mu rekli „gazit“, t. j. dvor dviganih kamenov. Ta kraj je postava tirjala tako oestro, da je bila smertna obsodba ne na tem kraju izrečena, ampak drugje kje, nična, neveljavna, brezmočna. Ko so si bili pa Rimljani podjarmili hebrejsko ljudstvo, vzeli so jim tudi kraljevsko pravico izrekanja smertne obsodbe; prisvojili so si Rimljani „jus gladii“ 23 let preden so Hebrejci zveršili svoje bogomorno hudodelstvo. Sinedrion je imel obsoditi na izobčenje, ječo, bičanje; na smert obsoditi — tega pa ni smel, ker ni imel nobene pravice za to. Smertna obsodba nad Gospodom je bila z deržavnopravnega stališča zoperpostavna, preziranje cesarske oblasti, krivični segljej v cesarjeve pravice. Zoperpostavne ste bile tudi smertne obsodbe, ki so ju Hebrejci zveršili nad dijakonom Štefanom in apost. Jakobom. Judje so zelo pogrešali te pravice. Pozneje so jeli ta občutni pomanjkljivosti prikrivati; čemu pa? Očak Jakob je prerokoval, da gospostvo ne bo zginilo izmed judovskega rodu, dokler ne pride Mesija sveta (Gen. 49. 8. 10). Sedmo leto po Kristusovem rojstvu odpravljen je bil zadnji ostanek kraljevske oblasti in časti „jus sanguinis“; žezlo je zginilo od Juda; očakova prerokba se je natanko izpolnila. Je li sinagoga priznala to dejanje zgodovinsko? Kaj še! Branila in ustavljala se je verovati v prišlega, med Judi bivajočega Odrešenika; upirala se je na vso moč in z vsemi pomočki in z vsemi pretvezami in zvijačami. Potemtakem je sinagoga od vsega sveta spoznani resnici v obraz bila, ter bila kriva neopravičljivega hudodelstva.

Oglejmo si moralno vrednost sinedrijevih udov, t. j. preiščimo te sodnje može, kakošni so in koliko so vredni. To stvar sta skoro vse svoje življenje preiskovala brata Lemana*), poprej Juda, potlej kristjana;

*) La valeur de l'assemblée, qui prononce la peine de „mort contre Jesus Christ. — Paris chez Poussielgue,“ je naslovljena knjiga, v kateri sta priobčila izsledke svojih mučnih preiskav. O knjigi je o svojem času obširno razpravljal tudi dunajski „Vtld.“

prav to ju je nagnilo, da sta judovsko hinavstvo zapustila. Iskala sta podatkov v sv. pismu, v knjigah Jožefa Flavija, v mnogih nam malo znanih dokumentih, v talumu, v mnogih judovskih spisih. Marljivo, trudno in silo pretežno preiskovaje sta dospela do tega, da se s pozitivno ter zgodovinsko gotovostjo vedo imena več ko 40 udov tega zloglasnega judovskega zborišča: 40: 61, t. j. 2/3 krivičnih glasov, nam zadostuje, da moremo temeljito in varno sklepati.

Pisatelja nam kažeta 18 imén sinedrijskih duhovnov in veleduhovnov, razkrivajoča njih podkupljivost in pregrehe, naštevajoča njih sramotna dejanja, ki so taka in tolika, da ne potrebujejo nikakoršnih dokazov. Na podlagi teh podatkov smemo terdit, da sinagoga je bila že tedaj v jedru skozi in skozi izpridena. Nato navajata 14 imén k sinedriju spadajočih pismarjev. Ti pismarski možje so uzori ošabnosti in naj gnusnejših potuhnenosti; potem 10 imen starešin, deržečih se z obema rokama saduceizma, ki je brat starega epikureizma in današnjega materijalizma. Med temi 42 možmi so bili celi 3 možje, ki se niso vdeležili bogomorstva. Ti trije so bili: pismar Gamaliel, učen mož, ki se je pozneje pokristjanil in sveto umeril; Jožef iz Arimateje, pa Nikodem, oba starašine in skrivna učenca Gospodova. Na števši in opisavši vsako teh oseb in postavivši se na stališče vernosti, poštenosti in pravičnosti, lahko sklepamo, da ves sinedrij je bil brez moralne cene, lahko že naprej povemo, določno in jasno, kako se bo obsodba glasila, dasi pravno se tožba še ni začela.

I. razred sinedrija. Tu so sami izprideni, častilakomni, kovarski ljudje. Večina jih je farizejev. Ti so hinavci, dlakocepci, lažnjivi pobožnjaki in ostudni svetohlinci. Bahajo se z zunanjo, licomersko, sebično pobožnostjo, terdno menijo, da so dobri in pravični. Pričakujejo Mesija, toda tacega mesija, ki jim sovražnike zmaue in stare v prah in pepel, ki vsem drugim narodom na zemlji davko nalagaj, tekoče edino le v njihov žep, ki odobri in pohvali vse njih odloke, predpise in zapovedi, s katerimi so Mojzesovo postavo svoje glavno obremenili. Pred njimi stoji pa Mož, ki je grajal njih (lažnjivo) svetost, ki je podiral njih veljavnost, ki je obsojal in zametaval njih videzno in lažnjivo pobožnost. Soditi imajo Moža, ki je gazil njih zapovedi, s katerimi so mračili božjo postavo, ki je odpravljaj datvatve, ki so jih samolastno nakladali ljudstvu, ter ga do živega derli. Kaj pričakujemo od teh sodnikov? Nimajo li več ko dosti vzroka, da obsodijo Njega, ki so ga imenovali zaničljivo „tesarjevega sina?“

II. razred sinedrija obsega ničemurne, ošabne, zgolj napihujene pismarje. Ti ljudje sanjarijo, da Mesija bo drugi Salomon. Z njegovo pomočjo bodo v Jeruzalemu ustanovili učilnico ali šolo tolike modrosti, da bodo njih besede trepetaje pobirali vsi mogočniki in velikaši vesoljne zemlje; da jih bodo poljubljali in poslušali kralji in cesarji po zgledu kraljice iz Sabe. Ti imajo soditi Njega, ki je blagroval uboge v duhu, t. j. ponižne. Njegovi učenci, pravijo, so uboge reve, nizkega stanu, ribiči, terdoglavi, ki govoré po kmečko, visokih šol in akademij ne poznajo. Njihov Učenik je tudi priproste besede, borne obleke, sicer poln visokih misli, pa skromnega mišljenja; očitno zametava visokonapuhnjeno oholo učenjaštvo in ošabno besedovanje. Kaj pričakujemo od teh mož, ki menijo, da oni so edini, ki kaj vedó, in da mora vse obmolkniti, kader oni usta odpro? Ne bo se jim manjkalo vzrokov, iz katerih ga bodo obsodili.

Tretjega razreda udje v sinedriju so „saduceji,“ spačeni, pokvarjeni, meseni ljudje, ki nič ne skerbé za dušo in večnost, ki hočejo imeti na tem svetu nebesa, ki le za to skerbé, kako bi življenje naj slaje vživali: ti ne verujejo, da imajo dušo, različno od živali, da je

Bog, da bo enkrat vstajenje. Mislijo, da Mesija nima naloge izraelsko ljudstvo in vse človeštvo prečiščevati, blažiti, vzdigati iz blata pregréh, hudobij in mesenih strasti. Mesija ima to nalogo, pravijo oni, da naj Jeruzalem povelja, da ga postavi sodišče vsemu svetu; semkaj naj se vlačijo premagani neverski kralji in vladarji, ter bodo naj sužuji; semkaj naj se stekajo vsi zakladi in bogastva sveta; tukaj naj se kopiči vse blago in veselje, ki ga zemlja premore. Mož pa, ki stoji pred njih sodbo, ta pravi, da blaga ni čislati, ker je minljivo, da je bogastvo zaničevati, ker je krivično; zametuje celo to, kar saduceji najvišje cenijo: blagorodnost, krasoto, sijajnost, bogate in dragocene stvari, zlate posode, mogočne pojedine. Taki nauki jim nikakor ne bodo po volji, nauki, ki so kakor nalašč vsi obrnjeni zoper nje. Ni li smerti vreden, kdor uči take nauke?

Ker je Bog in Zveličar dobro poznal čudno pravico, ki mu jo bo krojil sinedrij, zbor starešin, pismarjev in judovskih veleduhovnov, zato je jasno povedal učencem, da gre sicer v Jeruzalem, pa da gre terpet in umret: multa pati a senioribus et scribis et principibus sacerdotum, et occidi, et tertia die resurgere.

Pregledavši osebno malovrednost in popačenost sodnikov, pretehtujmo si tudi še krivičnost tožbe in krivično obsodbo. To krivičnost nam potrjujejo tri dejanja, ki jasno in neoverzljivo dokazujejo, da je sinedrij Jezusa že obsodil, še preden ga je sodil. Imeli so tri skrivne seje, v katerih se je sinedrij posvetoval o Jezusu, o njegovih delih, naukih ter obravnaval, kaj se ima pozneje ukreniti zoper njega.

Perva teh sej je bila med 28. in 30. tišrijem (septembrom) l. 781 po zidanem Rimu, po znanem Kristusovem govoru, zadnji dan praznika šatorov, o kateri poroča evangelist Janez (7, 37—53) in v kateri je imel Nikodem priložnost zagovarjati svojega božjega Učenika (50—51). To pa je kakor beli dan jasno in očitno, da je dva dni po onem dogodku, ko je Jezus sleporojenemu dal vid, sinedrij izdal dekret, ki je vsacega iz shodnice izobčeval, kdorkoli je imel Jezusa za pravega preroka. To se spričuje pri sv. ev. Janezu (9, 22) po stariših sleporojenega. Iz tega sledi, da se je sinedrij zbral med 28. in 30. meseca tišri-a (sept.) k posvetu o Jezusovi smerti, kot o krivem preroku. V tem posvetu je bilo sklenjeno, izobčiti, izpahniti vsacega, ki bo hodil za Jezusom, ki ga hvali za preroka. Jasno je toraj, da bi sinedrij tega ne bil storil, ko bi Jezusa ne bil obsodil za krivega preroka, vrednega „izpahujenja“ s smertjo (šamata).

Drugi shod je bil v teku meseca septembra prihodnjega leta, 782. p. R. c., o priložnosti slovitega Lazarjevega obujenja. V tej seji je govoril veliki judovski duhoven Kajfa. Sók dokazovanja njegovega je bil: Jezus se ima umoriti, da bo narod rešen (Jan. 11, 50). Voljno in radostno potrdi sinedrij predlog predsednika Kajfa. Jezusova smert je bila dogovorjena, posvetovana, sklenjena, še preden se je začela pravda, še preden so imeli dokazov, če je kriv; sklenjena pa je bila edino le zato, da se ustavi odrešivno delo, da se mu zapreči čudodelje, da bi se narod k njemu ne shajal in vanj ne veroval. Od tega dné naprej je bilo tedaj sklenjeno, da ga bodo umorili, da ga le v pest dobé (Jan. 11, 53). Ta shod je prejasni dokaz, da Jezus je bil že pred pravdo obsojen.

(Dalje nast.)

Nekaj prav lepega.

O ranjkem čast. g. Seguru smo čitali nekatere tako lepe reči, da bi bilo škoda, ako jih tudi „Danica“ ne prinese — marsikterim v spodbudo, drugim v tolažilo.

Še prav mlad je obiskoval neko odgojišče in učilišče, v katerem je tudi stanoval. Počitnice je preživel doma, in kadar se je bližal čas poslovljevanja, je bil vedno blizu svoje matere. Rekel je zjutraj: „Mati, zdaj imam še 10 ur pri vas biti.“ Pozneje: „Zdaj je še 7 ur, zdaj le še 2, ... ali, le še ena urica je.“ Potem je odhajal s solzami v očeh, mati pa se je še le jokala, ko je sin odšel.

Kadar je prišel na počitnice, je bil njegov kernir vselej čisto prazen. Mati je vedila, zakaj, rekla pa ni nič. Le nekoliko debelši srajce in pette je dala narediti. „Toliko bolje za ubožne,“ si je mislil sin.

Leta 1842 je naslikal podoba svojega očeta, grofa pl. Segur-a. Ta podoba je na razstavi dobila zlato medalijo. Mladi umetnik, ves srečen z njo hiti k materi, da bi ji s tem veselje napravil. Razveselivši se zadovoljnosti svoje matere, prodá medalijo, to spričevalo svoje slave, da ima več pomočnikov za ubožne.

Razodel je trdni svoj sklep, da hoče biti duhoven, pa svojci so to cenili za prav hud udarec. „Zdaj je za-me zgubljen,“ je klicala otožna mati. Pa motila se je. Nobeden njenih otrok ni bil delj časa blizu nje, kakor „prelat“ (kakoršno čast je bil pozneje dosegel).

Posebno cénil je to, da kakor naj stareji je bil on sam Bogu posvečen. „Tako je prav,“ je rekel, „naj-pervo naj so otroci lastina Božja in njegove Cerkve.“

Njegov testament ima dan tako-le zaznamnjan: „Šest in dvajseto obletnico tistega vekomaj blaženega dneva, o katerem sem oslépel.“ (Bil je namreč veliko lét slép.)

Vedno je ponavljal besede: „Vsak dan hvalim ljubega Boga za tri milosti, namreč, da sem mašnik, da sem slép, in da imam presveto Rešnje Telo v hiši.“

Gospod pl. Segur ni hotel Boga prositi tega, da bi bil slepote rešen. Le samo enkrat, zdi se, je imel dvom v tej reči, in podál se je k župniku v Ars, kateri je živel v sluhu svetosti. Mislil si je: „Utegnilo bi vender biti, da sem v zmoti in prederznosti. Vsakdo pravi, da s svojimi (zdravimi) očmi bi zamogel čversteje in bolje delati za ljubega Boga.“

In ko pride Segur k župniku v Ars, vstane med tema svetnikoma pobožen prepir. Oba sta prosila eden od drugega sv. blagoslova, nobeden ga ni hotel drugemu prvi dati. Poslednjič mora vender odjenjati župnik, ki je imel že 70 lét in je bil torej stareji. Po dolgem pogovarjanji g. pl. Segur reče svetemu župniku: „Ali me nočete morebiti ozdraviti moje slepote?“ „Milostni gospod,“ odverne župnik z Ars-a, ako bi midva ljubega Boga prosila za Vaše ozdravljenje, verujem, da bi naša prošnja bila pač uslišana; toda ako bi bili ozdravljeni, bi manj dobrega storili, kakor pa ste sadaj slepi zmožni storiti.“

„Ako je takó,“ odgovori slepi, „pa o mojem ozdravljanji ne bodeva nič več govorila. Jest sem ravno to že davno mislil, g. župnik, zdaj pa sem vesel, ko sem se prepričal, da ste z menoj ene misli.“

Ko je bil Segur odšel, je g. župnik Vianney rekel pričujočim: „Ta je slépec, ki bolje vidi, kakor mi.“

V dan smerti g. Segura sta dva mašnika, verla delavca v službi sv. Cerkve molila ob Segurovi smertni postelji.

Potem je rekel eden drugemu: „Bil sem rokodelski učencec v Parizu. Srečam pa neki dan g. Segura. Le-ta me je blagoslovil in rekel: Mali, ti moraš biti duhoven. Dal me je v šolo. Le njemu se imam zahvaliti, da sem mašnik. Včeraj sem tukaj maševal. Podelil sem mu sveto Obhajilo, poslednje, ki ga je prejel.“

Dragi duhoven, po imenu Alojzij, je bil pred malo več kot 13 leti še protestant in podčastnik pri enem

lovskih oddelkov v Blois-u. Tudi on je o neki priliki naletel bogoljubnega prelata, ki ga je miloval, da v zmoti živi.

Iz podčastnika je kmali bil katoličan, potem iz odpuščenega podčastnika čverst mašnik, poln iskrene gorečnosti za pridobivanje duš za Boga.

„Ako je takó, pa o mojem ozdravljanji ne bodeva nič več govorila.“ Kako lepa beseda! Blagor mu, kteremu je Božja čast in zveličanje duš nad vse drugo, kakor Seguru!

Iz Mariborske diecezanske sinode.

XVI.

De solemnitate Anniversarii Electionis Summi Pontificis obeunda.

Cum reverentia filialis et sincera pietas erga Sedem Romanam et Apostolicam vivaque cum Ipsa communio singulare speciem fidei vere catholicae constituat et qui visibili in terris Christi Vicario adhaeret, Domini Ipsius membrum existat: annuentes hujus dioeceseanae Synodi votis una voce expressis statuimus, ut Summi Pontificis Electionis dies vertente anno quolibet usque ad felicem transitum Ejusdem solemnitate quadam excellat atque per totam Dioecesein celebretur.

Quem in finem in quavis ecclesia parochiali Dominica, praeclaudatum Anniversarium praecedente, fideles de subsequo festo praemoneantur, edoceantur insuper, quae et qualia officia reverentiae, dilectionis et obsequii imo et grati animi pro tantis beneficiis spiritualibus erga universalem christianitatis Patrem nos ligent; denique ad preces pro incolunitate et salute Ejusdem large et enixe fundendas invitentur et inducantur, cum qui summo gubernatori ecclesiae suffragia sua apud Deum suppeditat, ipse sibi et bono suo quam maxime consulat.

Die ipsa anniversaria praefatae Electionis in Nostra Ecclesi cathedrali et in iis omnibus Dioeceseos Nostrae, in quibus quotidie Missa choralis aut conventualis cantari assolet, non obstantibus rubricis, celebretur Missa votiva solemnitas juxta rubricas in Missali Romano suo loco assignatas; in reliquis vero ecclesiis fiat solemnitas isthaec Dominica Anniversarium sequente cum sacro solemnium (de dominica aut festo occurrente) unacum cantu Ambrosiano et oratione finali: „Deus, omnium fidelium pastor.“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Scete olja.) Presvitli metropolit Goriški so blagovoljno obljubili, da bodo veliki četrtek tudi za Ljubljansko škofijo letos krizmo in druge olja posvetili. Veliki petek zjutraj ob 5 se bodo zamogle dobivati v škofijski kanceliji.

V Šmartnu pri Kranju so 31. sušca, pretekli ponedeljek, obhajali osmino za r. g. župnikom J. Krašovicem. Zbralo se je bilo 24 gg. duhovnov in polno ljudstva. Bog daj blagemu r. večni mir!

V Slivji na Primorskem so zgubili svojega blagega duhovnega pastirja čast. g. Frančiška Kraljiča, ki je 27. sušca v Terstu v bolnišnici po hudi bolezni in prejetih ss. zakramentih, star 41 lét, zaspal v Gospodu. Prepeljan je bil na svoj dom v Šentvid nad Ljubljano, in 31. sušca ob 9 po slovesnih cerkvenih opravilih djan v družinske rake na ondotnem pokopališu. Domači r. priporočajo v molitev in blagi spomin prijateljem in znancem. R. I. P.

Iz Stranic, 27. sušca. (*Lepo plačilo za lepo življenje.*) Danes smo pokopali blagega moža Filipa Laznika, posestnika in ključarja cerkvenega. Bil je r. velik dobrotnik naši revni cerkvi; l. 1866 je oskerbel tej cerkvi lep križev pot za 220 gld.; zatoraj je bil tudi tako srečen, da je med tem umerl, ko se je v cerkvi sv. križev pot molil, o 1/23 popoldne 25. sušca. Lansko leto je cerkvi oskerbel novo monštranco. Preč. g. dekan so pri kanonični vizitaciji k cerkvenim očetom le te besede izrekli: Vi imate pač malo monštranco, tako male še nisem videl; ko bi se kateri dobrotnik znajdel, da bi vekšo novo kupil. In na to je naš blagi Filip hitro prišel in poprosil, naj se na njegove stroške nova monštranca oskerbi.

Zato pa ga je Bog na zadnje čudno blagoslovil; letos v god Oznanjenja M. B. Marije po božji službi je sv. spoved opravil in potem sv. obhajilo v cerkvi prejel; potem pa od mertvouda zadet bil je prenešen v farovž, kjer je prejel sv. zakrament poslednjega olja. Nagla sicer, pa prav lepa smert. Ker je bil duhovnom vedno prijatelj, je tudi v duhovni hiši umerl, vse molitve za umirajoče so se za njega opravile v duhovni hiši, kakor častivec B. D. Marije je njen praznik v Gospodu zaspal. Bog mu daj večni mir in pokoj!

Nam pa daj Bog temu blagemu možu vrednega naslednika.

Na Dobrovi so od 15. do 28. sušca imeli misijon častiti oo. misijonarji ljubljanski, gg.: superijor Böhm, Nežmah in Pogorelec. Pretresljivo in vneto so razlagali ljudem splošne dolžnosti vsakterega kristjana, in enako posameznih stanov, kakor je navada pri misijonih. V resnici se smé in mora imenovati misijon posebno zvečičansk čas in čas posebnih milosti božjih. Zakaj globoko sega beseda božja kakor drugikrat nikdar ne v serca vernikov, ter jih pretresa in meči tako, da sploh vsi, tudi naj bolj lahkomišljeni, in tudi naj bolj terdovratni grešniki, ki se niso zmenili za nobeno reč, ne za pridige in keršanske nauke, ne za službo božjo, ne za prejemanje ss. zakramentov, se zdaj pri tacih ljudskih misijonih spovedujejo tako skesano in poterto, pa tudi s toliko skerbjo, da se človeku veselja serce taja in se solze veselja udirajo po licih. To pa se godi le zato, ker se pri teh misijonih stori toliko pobožne molitve, ki potolaži neskončno pravičnega Boga, da se tako milostljivo ozira na skesano ljudstvo.

S Teržaščine. 1. aprila. (*Bolezen in lek; — deško semenišče; — kerščanske matere in hčere Sionske; — nor libellum in škofijski obrednik; — 7 bogor; — križ.*) Nenavadna bolezen tirja nenavadno zdravilo. Današnji čas boleha za auševno vodenico. Bolnik, kteremu se je kri pokvarila, zvedenila, je navidezno debel, pa je le zabuhel in težko se kedaj več ozdravi. Enako je človeška družba v gmotnem (materijalnem) oziru mnogo napredovala, — recimo navidez je dobro rejena — a zdrava kri je marsikje otrovana po skrivnih prekucijskih družbah anarhistov, nihilistov, fenirjev idr. Najzdatniši lék proti tej bolezni je prava kerščanska izgoja od perve mladosti in naprej do visokih šol.

Kristus je naročil apostelnom: „Pojdite, učite vse narode.“ Njega oponašajoč pa govore tudi prekucni: „Učite! in svet bo vaš.“ Sybel, eden „učenjakov“ zgodovinarjev protestanskih pravi: „Wer die Schule besitzt, der besitzt die Herrschaft über die Zukunft und über die Welt“ (čegar je šola, tistega je bodočnost in vlada svetá). Pripoznavajoč silno važnost dobrih učilnic (šol) je sv. katoliška Cerkev že davno vstanovljala in vzdrževala ter pospeševala kerščanske šole v vzhodnih (orijentalnih) deželah, ter so visokim šolam odbrali zavetnika (patrona) „angeljskega doktorja“ sv. Tomaža Akvinskega in se sploh jako zanimajo za šole. Po zgledu

najvišega pastirja si prizadevajo tudi razni katoliški škofje po svojih škofijah vstanovljati in pospeševati izgojilne zavode v kerščanskem duhu. Gledé takih naprav se milgsp. škof teržaški posebno odlikuje, ter v dejanji odvrta strastne napade na svojo osebo, ki so se v zadnjem času v liberalnih (žal, tudi slovenskih) časnikih večkrat ponavljali. V tekočem letu je škof Glavina posvetil domačo kapelico v novo vstanovljenem deškem semenišču, v navzočnosti mnogih odličnih oséb teržaških iz najviših krogov. „Naša Sloga“ se jadi, da italijanski list „Vigilanza ne omenja nič o tej priliki pravega začetu semenišča, pokojnega škofa Jurja Dobrila, ki je celo hrane si pritergoval, da je s primeroma malimi dohodki skup spravljal precejšno svoto za vstanovo škofijskega konvikta; da bi se spodobilo imenovati zavod „Georgianum“ po zgledu ljubljanskega „Aloysianum“ in goriškega „Andreanum.“ No, kar še ni, pa se zná zgoditi, saj se ni še kerstilo po škofu Janezu „Joanneum.“ Zdaj imajo gojenci v „Jurjevišču“ ali „Ivanišču“ svojo kapelo, kjer se bodo shajali k skupni molitvi za svoje dobrotnike, ter gojili oni „verskonravni“ čut, ki se v današnjih, posebno srednjih šolah, mnogokrat prezira.

Mati je prva odgojiteljica in učiteljica otrokom. Prave matere so steber ne le družin, ampak cele deržave. Ker v društvu je moč, so tudi „matere kerščanske“ se združile v posebno družbo, in „hčere katoliške“ so si tudi svoje društvo osnovali. Te dve važni družbi so škof Janez blagoslovili v župnijski cerkvi sv. Jakoba v Terstu 10. februarja. O tej priliki je bilo okoli 400 družbenic obhajanih. Da bi vedno vspešno delovale in se k pravemu spodbujevale zglednemu kerščanskemu življenju te važne družbe.

(Dalje nasl.)

V Terstu škofijski list naznaja naslednje: I. Preces dicendae post quodlibet Sacrum sine cantu celebratum ex nuperrimo S. R. Congreg. Decreto, cum uti appendix Missae ipsius habeantur, non praemisso nec sequente signo crucis recitentur. — Etiam Oratio flexis genibus persolvatur. — Si autem, absoluta Missa, Communio fidelibus distribuenda sit, post Preces fiat.

II. Quaerunt nonnulli, utrum diebus, quando Officium fit de feria, liceat celebrare Missas, privatas de Requiem. — Cum nihil hac in re immutatum sit, licitum dicendum omnino, sive Officium recitetur de feria, sive Votivum juxta recentia Decreta. Vigent ergo semper Rubricae, quae videri possunt in Directorio liturgico, pag. 4 et seq. De Missis defunct.

Quaestiones examine prosynodali 4. 5 et 6 mens. Mart.

E theologia dogmatica: 1. Demonstratur ecclesiam romanocatholicam esse solam veram ecclesiam Christi, et extra hanc nullam esse salutem.

2. Exponatur doctrina catholica de sanctissima Eucharistia; et ostendatur, hanc esse Sacramentum et Sacrificium.

3. Quid docet Ecclesia de Purgatorio?

E theologia morali: 1. Data definitione peccati in genere, ostendatur peccata mortalia et venialia natura sua ab invicem esse distincta. Quid requiritur ad peccatum mortale, quid veniale ad? Potestne peccatum veniale ex genere suo aliquando fieri mortale? Plura peccata venialia possuntne efficere unum mortale?

2. Quid est votum? Quomodo distinguitur? Quid requiritur ad validitatem voti ex parte voventis, quid ex parte materiae? Quasnam ob causas obligatio voti cessare potest?

3. Quid restitutio in genere? Quis tenetur ad restitutionem? Quid restituendum? Omissis ceteris circumstantiis restitutionis, ostendatur quatenus causae a restitutione excusant in perpetuum, quatenus ad tempus?

Ex jure ecclesiastico: 1. Quid requiritur ex parte beneficii ecclesiastici, ut conferri possit? Quando bene-

ficium dicitur vacans, et quibus modis vacans redditur? Quibusnam dotibus exornatus esse debet clericus, ut beneficium ecclesiasticum obtinere valeat?

2. Data definitione cognationis, exponantur ejusdem diversae species, indiceturque in quantum cognatio involvit impedimentum matrimonii et quo hoc se extendit in singulis speciebus?

3. Quasnam obligationes habet parochus (curatus) respectu administrationis bonorum temporalium ecclesiae, beneficiorum et fundationum?

Ex homiletica: 1. Exaretur sermo in Evang. Domin.

I. Quadragesimae demonstrando jejuniū esse salutare sanctumque praeceptum. Exordium quidem et epilogus per extensum, pertractatio vero cum subdivisionibus summam tantum.

2. Quid sunt sermones dogmatici? An necessarii? Quomodo in illis veritates fidei tractandae?

Tentamen subierunt, et approbati fuere RR. DD. Mathaeus Rebolj et Josephus Zupan. (Dalje nast.)

Bosansko. Novi škof za Banjaluko preč. P. Marijan Marković, iz frančiškanskega reda, bode 20. mal. travna posvečen na Dunaju v frančiškanski cerkvi, in sicer od apostolskega nuncijskega nadškofa Vannutelli-a.

Kakor piše „Sriemski Hervat,“ je v Tuzli dospela ena prednica „Sester božje ljubezni,“ ter bode pripravljala za zidavo samostanov v Tuzli in Breskem. Del zemljiša so Sestre kupile, drugi del jim bo dala vlada. Tudi v Konjici se boje začne enak samostan zidati še to spomladi. Tako bode omenjeni red v kratkem imel v Bosni 6 samostanov; v Sarajevu, v Betaniji (zunaj Sarajeva), v Tuzli, Breskem, Kiseljaku, in v Konjici.

Unija verska Slavjanov.

Unija — veselje, moč, mir, sreča, čast!

Ali boš kedaj Slavjanov mojih last?

Zlahtnih serc teh več je kot sto milijonov,

Kojih persa bramba so Vam sedem tronov.

Glej premile Slave škit,

S tem Slavljani si zmagovit.

Unija — veselje, moč, mir, sreča, čast!

Ali boš kedaj Slavjanov mojih last?

V divni veri rimski kras je umetnije,

Vede temeljivost, sreča obertnije.

Serček! zvezda zemeljska

V slogi z Rimom zaigra.

Unija — veselje, moč, mir, sreča, čast!

Ali boš kedaj Slavjanov mojih last?

Sloga verska, hči nebeška — reda mati!

Ti le sinom Slave znaš prosveto dati.

Nam najdraži bis er si,

Tacega na svetu ni.

Unija — veselje, moč, mir, sreča, čast!

Ali boš kedaj Slavjanov mojih last?

Glej, kako se bratec bratcu dobrikuje,

Sever, Jug, Vzhod — vse se poljubljuje.

Sloga verska Venec si

Bratevske popolnosti.

Unija — veselje, moč, mir, sreča, čast!

Ali boš kedaj Slavjanov mojih last?

Um, serce! znaš boljši, lepši, slajši vero

Od ljubavi vere, ki je nad vso mero?

Perstan je zvestobe drag,

Ki ga angelj sam da blag.

Unija — veselje, moč, mir, sreča, čast!

Ali boš kedaj Slavjanov mojih last?

Eden naj bo vidni Otec — En nevidni;

Ena vera strinja naj nas, bratje pridni!

Vera ključ nebes imaš,

Ti nam slavno večnost daš.

Unija — veselje, moč, mir, sreča, čast!

Ali boš kedaj Slavjanov mojih last?

Čuj, serce! Premnogi Slave sini mili

Bodo ljubo z Rimskim Otcem se sklenili.

Solnce bo takrat serce

Za Slavjane ljubljene.

Brojanski.

Razgled po svetu.

Avstro-ogerski minister je zvezni švicarski vladi naznanil, da dunajski in bernski rudečkarji gotovo imajo med seboj tesno zvezo in občevanje, in da nekatere umorstva, storjene v Avstriji, so bile spočete in skovane na Švicarskem. Toraj svetuje, naj se med Avstrijo in Švico vstanovi porazumljenje, vsled kterega naj se zapirajo in izročujejo rudečkarji in prekučevavski delavci. Vsled te opombe je švicarski zvezni svet do kantonskih vlád poslal okrožnico, da naj poostrijšo čujočnost zoper počenja tujih prekucuhov, ki pribegajo na Švicarsko. — Naj bi pa tudi švicarske gospostva popolnoma opustile svoje sovražljivosti zoper katoliško Cerkev; dobro je že znano, kakošna potuha se je nedavno dajala po več švicarskih krajih odpadnikom od katoliške vere itd.

Rim. Ledohovski kardinal je postal kamornik v sv. kolegiju. Lisabonski patrijarh in Napolitanski nadškof pa sta kardinala. V konzistoriji 27. sušca je grof Schönborn poverjen za Budějovškega škofa, kanonik Schwarz pa za škofa titularnega in za pomočnika kardinalu Švarcenbergu. Frančiškan Marković, kar smo že zadnjič omenili, je postal titularni škof in apost. namestnik v Banjaluki.

V Pariz se grozne reči naznanjajo o novem preganjanju kristjanov v Tonkingu. Anamska vlada je neki na skrivnem dala povelje, da naj kristjane pokončajo. Poglavar Than-Hoa je sicer pustil, da so ljudje delali s kristjani kakor se jim je zdelo; četerti mandarin ravno tiste okrajine je pa sam na čelo preganjavcev stopil in je kar divjal zoper kristjane. Vse novokršence, ktere so beriči mogli zasačiti, so tirali v cerkev in so vse tam k stebrom terdo privezali, nato so nakopičili okrog njih kurjavnih reči in so jih zažgali. To je bil strahoten pogled! Ubogi kristjani, živi žgani, so vpili in klicali, vojaki pa so s povzdignjenimi sulicami v daljnem krogu okoli germade stali, da bi nobeden ubogih mučencev ne mogel ubežati. Število tako grozno sežganih še ni natančno znano.

Kako bodo laški karbonari, pariški vladni frama-soni ali pa naši merzivci svoje lastne vere svoj dan osramoteni pričo teh „novokršencev,“ ki so precej v začetku svojega kršanskega življenja toliko stanovitnost pokazali!

Pruska verska svoboda, da se Bogu usmili! L. 1873 je nadškof Ledohovski poslednjikrat v Gnjezu klerikom delil mašniško posvečevanje. Dane so bile takrat drakonske „majnikove postave“ in postavljen je teh mladih duhovnov v službe je veljalo za protipostavno. Vsacega izmed njih so zadevale visoke denarne globe ali pa dolga ječa in poslednjič več deli pregnanstvo. Pred ločitvijo si je 29 bogoslovcev dalo besedo, da čez 10 let se vsi hočejo zopet zbrati. Bili so mož beseda. V obletnico svojega posvečenja, v juliju 1883, so se sošli vsi razun enega, ki je v Ameriki. Vsi skupaj niso bili nič manj kot 400 mesecev v ječah in v delež jim je bilo življenje neprenehljivih nevarnosti in terpljenja. (O ti

očetovska Prusija, ti blago bizmarkovstvo!) Toda Bog jih je ohranil zdrave in neprestrašene. (To je poklic, to so junaški duhovni!) V spomin so se vsi, okrog svojega višega pastirja postavljeni, dali fotografirati. (Kaj tacega naj bi bukvarji izpostavljali. — ne pa človekoklavca Schenka v „demoralizovanje“ mladine!) Te podobe bi pač ne želel imeti v svojem „album-u“ pruski Falk — takratni kultusminister tacih, ki v red pristopajo.

Amerikanske novice. Učimo se od Amerikancev! Liberalci republike Buenos-Ajreške hočejo vse družbinske kroge v posvetništvo zapeljati. Lotili so se zdaj pred kratkim očitnih šol, kakor evropejski verski sovražniki, in hotli so vse vérstvo iz njih potrebiti. Že so bili poslanci tako postavili sprejeli; zgodilo se jim je pa kakor magyarskim brezvércem z njih kershansko-judovskim zakonom: zaverjel je senat (goruja zbornica) njihovo brezbožnost. In amerikanski katoličani, ki še niso tako mlačni in sprideni, kakor evropejska psevdo-inteligencija, so se vsled tega početja zbudili. V prvo so se nato katoličani vsih strank zedinili za en sam načrt (program), katerega glavna misel je: „Bramba vere in njenih koristi.“ (Tam tedaj nimajo tako imenovanih „liberalnih katoličanov“, na kakoršne se pri nas liberalci sklicujejo.) Potem so katoličani po vsih straneh pričeli moči vravnati, zverstvovati se, da se prekucuhom vsestransko in krepko ustavijo. Bližnjo spodbudo k temu važnemu koraku jim je dal zoperkatoliški shod ali tabor, katerega se je vdeležilo kake stotine vérskih sovražnikov, ki so bili pa po večini evropejski naselci, kateri so evropejske prekucijske misli in sv. Cerkvi sovražnega duha iz Evrope seboj prinesli in zdaj išejo strupeno seme tudi tam zasejati.

Katoličani so zvedili, da framasouske lože (beznice) so skovale celo osnovo, kako bodo njih priverženci katoliško Cerkev napadali. In našli so pri več vladinih členih kakor tudi mnogih poslancih namazanih in sebi naklonjenih ušes. Katoličani se torej tudi zbirajo k navdušeni brambi svojih pravic in sv. vere. Za zdaj že prihajajo iz vsih krajev dežele protesti katoliških volivcev zoper počenjanje poslancev in tudi tistih senatorjev, kateri so glasovali za brezvérske šole. Peklenske vrata tedaj škripljejo močno tudi po argentinski republiki, ostalo pa bo le pri škripanju in tisti, ki bodo pri tem narbolj nesrečni, so „škripači sami“, kakor vselej.

Baltimorski nadškof v Ameriki je razglasil past. list, v katerem prav oistro graja odmenjeno oplenjenje rimske Propagande po laški vladi; k Propagandi se šteje tudi amerikanski vstav v Rimu. Nadškof upa, da bo Amerika vmeš posegla in s tem civilizaciji in veri v drugič otela to napadano posestvo.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezvérstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v bratovsko molitev. — Iskreno priporočen vsim udom bratovšine N. lj. G. presv. Serca v gorečo molitev mož, ki je vdan igri in pijančevanju; da bi se spreobrnili na priprošnjo Matere Marije, sv. Jožefa, in sv. Antona Padvanskega. Ako bom uslišana, hočem zahvalo očitno naznaniti. — Bolna deklica za zdravje. — Zdivjan in gnjusno zgubljen zakonski mož živo priporočen v bratovsko molitev za spreobrnjenje.

Zahvale.

Pri večkratni družinski bolezní sem se zaupljivo obrnil do N. lj. G. presv. Jezusovega Serca z obljubo, da ako bode pomagalo, hočem potem po „Zg. Danici“ razglasiti; in res je takoj odleglo, kar zagotovo Márijni priprošnji pripisujem. Zatorej bodi očitno naznanjena moja priserčna zahvala N. lj. G. presv. Serca za tolike dobrote!

F. Sajoric.

Na Vačah, 27. sušca 1884.

Naj priserčnejša zahvala N. lj. G. presv. Serca! Bil sem obljubil po „Zg. Danici“ naznaniti, ki mi je sprosila milost, da sem po hudi in dolgi bolezní zopet ozdravel. V mojih britkih težavah za smert pripravljane so me moj blagi g. dušni pastir navdajali, naj terdno zaupam in se priporočim N. lj. G. presv. Serca; in res, po gorečih molitvah devetdnevníc bil sem uslišan. Čast in hvala bodi Bogu in N. lj. G. presv. Serca vekomaj!

A. B.

V Ambrusu, 18. sušca 1884.

Neki oče se je bil hudo zmešal; bil pa je pripročen v „Zg. Danici“ N. lj. G. in raznim svetnikom za pomoč, molilo se je obilno zanj; in res se mu je čez nekaj časa zboljšalo in je zdaj popolnoma zdrav. Češena bodi torej N. lj. G. in svetniki Božji za toliko dobroto! Priporočajte se v silí Mariji in svetnikom!

M. S.

Mladeneč se serčno zahvaljuje N. lj. G. presv. Serca za zadobljeno zdravje svoje matere, ki je med opravljanjem te pobožnosti ozdravela, in se še dalje v molitev priporoča, da bi tudi njemu sprosila neko prav posebno milost.

A. V.

V hudi bolezní v gerlu, obrnil sem se, z zaupanjem do N. lj. G. presv. Serca in sv. Antona Pad., ter ob enem obljubil, če mi zdravje izprosita v „Zg. Dan.“ razglasiti. In res, v kratkem sem bil na Njih priprošnjo bolezní rešen, za kar Njuna naj priserčno stoterno zahvalo.

C. M. K.

V Kojskem.

Koledar za prihodnji teden:

7. mal. travna. Bl. Herman Jožef. — 8. S. Dijonizij. — 9. Velika sredo. S. Marija Kleofa. — 10. Veliki četrtek. S. Echeiel prerok. — 11. Veliki petek. S. Leon I. papež. — 12. Velika sobota. S. Julij I. papež. — Velika noč ali vstajenje G. N. J. Kr.

Listek za raznoterosti.

Molitve z odpustki, ki se zdaj molijo po vsaki tihi sv. maši, natisnjene zadi na podobicah, se dobivajo: pri Milicu (po 2 in po 5 kr.) in v katoliški bukvarni (po 3 kr.)

Das heilige Messopfer, dogmatisch, liturgisch und ascetisch erklärt von Dr. Nik. Gühr, tretji zboljšani in pomnoženi natis, Freiburg, Herder 1884, velika knjiga z blizo 800 stranmi, kateri „Stimmen a. Laach“ dajejo pohvalo, da ne vedó boljšega in primérnišega dela za novince duhovskega stanú, kakor tudi v duhovstvu ostarelim mašnikom. Novi izdaji je pridjan obširen „Alphabetisches Namen- und Sachregister.“ — Cena 4 glđ. 50 kr. (v katol. bukvarni) se zdi precejšna, kdor pa knjigo le nekatere minute malo pregleda, bode vidil, da tako silno koristno in lepo zloženo delo ni nikoli preplačano.

Frančiškanski red vstanovlja v Rimu, blizo Laterana, novo napravo za višji nauke. V tem učilišu se

imajo zbirati naj zmožniši udje tega reda iz vsih delov svetá v ta namen, da se v svojih naukih še bolj doveršeno izurijo. Sv. Oče Leon so silno razveseljeni zaradi tega marljivega djanja v omenjenem redu. To bode brez dvoma marsiktere mladenče spodbudilo, da bodo skušali serafinskemu redu posvetiti se, toliko bolj, ker jemljejo se zdaj tudi že po doveršenem četrtem gimnazijskem razredu. Bog obudi pa tudi dobrotnikov za njih odgojo, ker sliši se, da vlada pripomoč deli le do nekega določenega števila.

Lep roket (koretelj) je eden gospodov popustil v Šenklažu o pokopu r. milgsp. škofa; čigar je, naj ga vzame, da bo imel kaj pri posvečevanju novega škofa.

Lakomni trinogi. Neki oderuh na Dunaju je vzel 176 odstotkov obresti od sto, in bil je obsojen na en tedenček hude ječe in 100 gld. globe. „Eco.“ pristavlja: koliko taci pritožb bi se moglo storiti tukaj pri nas, kjer nekake osebe zahtevajo po 10 soldov obresti na teden za 1 gld., tedaj po 520 gld. percentov na leto!

Potres. V Djakovem je bil 24. sušca zvečer proti 9 hud potres, ki je terpel 10 sekund. Poškodvanih je veliko hiš in župnijska cerkev. K sreči je zala nova stolnica ostala brez škode.

Iz dijaške kuhinje. Tatinska za ministrovo blagajnico sta bila mesca svečan in sušec: prvi je odnesel v ljudsko kuhinjo 139 gl. 91 kr., drugim raztrosil pa 37 gl. 7 kr.; drugi v ljudsko kuhinjo 155 gl. 45 kr., drugod pa 35 gl. 92 kr. Skupaj čez 368 gl. Hvala Bogu in prijateljem naše mladine, da minister še ni pod O, če tudi se včasih malo za ušesi pogrebe, kadar kak boben sliši. Zato so pa mladenči hvaležni; tudi mali iz začetnih šol (njih čez 20) so skor vsi prav dobro in dobro opravili. Kdor na tem polji seje, dela za vso našo domovino! Lepo delo!

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji. Umerl je 7. sušca preč. g. Jan. Jelenec, župnik v Sovinjaku, star 44 let. Bil je družnik bratovšine sv. Križa. R. I. P. — Preč. g. Ant. Turok je postal župnik dekan v Kastvi. — Čast. g. Bošt. Marchio je imenovan kanonik kurat v Piranu. Čast. g. Kar. Žnidarič gre za administr. v Sovinjak. — Čast. g. Dom. Bullo, koop. v Bujah, bode administr. v Kostaneji. — Čast. g. Jak. Sajovec, kapelan v Gradišču, je postal administr. za Kerbune, na njegovo mesto pride čast. g. Fr. Peculič. — Čast. g. Fr. Kraljič, kapelan v Slivji, bolan, ima za tri mesce pokoj. Umerl (gl. Ogl.)

Birmanje mesca majnika: 4. v Roču, 5. v Humu, 6. v Grimaldi, 8. v Kaščergi, 10. v Zamasku, 11. v Tervižu, 12. v Kringi, 13. v Tinjanu, 14. v Vermu, 15. v Gornjem gradu, 25. v Novigradu, 26. v Humagu, 27. v Salvoru, 29. v Kerkavcu; 14. rožnika v Valmovrasi (tudi za Sočergo), 15. v Kubedu, 16. v Loki, 17. v Pasjavasi, 21. v Tinjanu.

Kdaj se sme v Ljubljani zvoniti angeljevo česenje zvečer v mescih mal. in vel. travna in rožnika?

Od 1. nedelje v aprilu ob 7ih; od 2. ned. v apr. ob 7¼; 4. ned. v apr 7½. Od 1. ned. v majniku ob 7¾; od ned. v majnu. ob 8. Od 1. ned. v rožniku 8¼.

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: Čast. g. dr. J. Dolenec 3 gld 10 kr. — Mart. Friškovič 1 gld. — Prečast. g.

dekan M. Kožuh 5 gld. — Čast. g. župnik Ant. Jamnik 5 gld. — Nekdo 3 gld. — Neka dobrotna gospa 5 gld. — Oseba po čast. g. A. Žlogar-ju 2 gld. — Čast. g. župnik Fr. Dolinar 2 gld. — Čast. g. župnik Fr. Rihar 10 gld. — Čast. g. župnik Al. Starè 5 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Štajarskega čast. g. Fr. Verlič 10 gld. — Iz Planine po čast. g. župniku Fr. Riharji 3 gld. 40 kr. — Iz Vodice čast. g. župnik Tom. Kajdiž 50 gld. za srečke vv. 223--227. — Čast. g. dr. J. Dolenec 2 gld. — Čast. g. župnik A. Košir 10 gld. (za 40 srečk v. 619 in dodatek 2 gld. — Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 4 gld.

Za cerkev v Bohinjski Bistrici: Iz Planine po čast. g. župniku Fr. Riharji 4 gld.

Za sv. Očeta: Iz Sorice po čast. g. župniku 3 gld. — Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 2 gld.

Za sveto Detinstvo: Iz Planine 1 gld. — Iz Šmartna pri Kr. čast. g. administ. Gr. Šlibar 23 gld. 83 kr. — Po čast. g. dr. Jož. Dolencu 12 gld. — Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 2 gld. — Iz Novega mesta posl. čast. P. Metod 10 gld. 80 kr.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Leskovca po čast. g. Fr. Grivicu 25 gld. — Iz Škocijana pri Turjaku 10 gld. — Iz Javorji pri Škofji Loki 10 gld. — Iz Goričice 64 gld. 20 gld. — Od Sv. Jakoba ob Savi 16 gld. — Z Zlatega polja 8 gld. 55 kr. — Z Vojskega 15 gld. — Z Rateč 5 gld. — Iz Godoviča 18 gld. — S Kamne gorice 25 gld. 10 kr. — Iz Hrenovic 15 gld. — Iz Polja po čast. g. Jan. Kobilicu 23 gld. 35 kr. — S Prežganja 10 gld. — Iz Planine po čast. g. župniku Fr. Riharju 16 gld. 60 kr. — Iz Novega mesta posl. čast. gvard. P. Hugolin 6 gld. — Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 2 gld.

Za kapelo sv. Jožefa v Kuteževem: Nekdo 1 gld. — Čast. g. župnik Al. Starè 1 gld.

Za misijon v Bulgariji: Jan. Dular 1 gld. — Nekdo 3 gld.

Za misijon čast. gosp. Val. Laha: Nekdo 1 gld.

Za bratovščino Naše ljube Gospé presv. Serca: A. Milicar 1 gld. — Čast. g. dr. J. Dolenec 1 gld. — M. Dimic 50 kr.

Za najpotrebniši misijon: Iz Novega mesta posl. P. Hugolin 4 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Po čast. g. administr. Greg. Šlibarji iz Šmartina pri Kr. 2 gld. 89 kr.

Za Bosno: Iz Planine 1 gld.

Za azijski misijon: Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 2 gld.

Za afrikanski misijon: Fara Rova in čast. g. duh. pastir 2 gld.

Za ameriški misijon: Fara Rova in čast. g. duh. pastir 2 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 1 gld.

Za kak dober namen: Čast. g. župnik Al. Starè 2 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. C. M. K. v Kojskem: Za take reči se nič ne plačuje; tako imenovanih inseratov „Dan.“ ne sprejema. — J. Zv. v Vojnov.: Naznanili smo opravištvu in upamo, da ste že dobili. — G. V—č v Str.: Vse opravljeno. Pozdrav od zadevnih strani, hvala, vesele praznike! — G. K. G. v R.: Bode se vravnavalo po Vaši želji; Bog plati!